

FAMÍLIA

Keď sa moji rodičia spoznali, hneď vedeli, že patria k sebe. Po dvoch rokoch plných lásky sa zosobášili a na svet som prišla ja, prvorodená dcéra Júlia Viktória. Mamka milovala deti odjakživa a vždy túžila po veľkej rodine. O štyri roky k nám pribudli dvojčičky, moji bratia a s veľkou radosťou z nových členov rodiny pribudli i nemalé starosti. Bratia sa narodili predčasne, už v siedmom mesiaci s pneumotoraxom a aby toho nebolo málo, mamke sa v hlave vytvorila krvná zrazenina, ktorá jej mohla hocikedy upchať mozgové cievy. Ich hospitalizácia trvala celé dva mesiace a lekári im pomohli. Po tejto skúsenosti už mamka nemohla otehotnieť a mať tak vlastné biologické deti. Obaja rodičia sa o nás starali s nesmiernou láskou. Mamka bola vždy empatická a túžba po veľkej rodine ju neopúšťala. Preto sa rozhodla stať sa profesionálnym rodičom. Takto chcela dať lásku detičkám z detských domovov a ocko ju v tomto rozhodnutí plne podporoval. Prvé dieťaťko, ktoré sme takto

prijali do našej rodiny, k nám prišlo asi pred dvanástimi rokmi. Bol to jeden a polročný chlapček rómskeho pôvodu. Prijali sme ho medzi seba ako ďalšieho bračeka. Hrali sme sa s ním, brali ho von, učili ho rozprávať. Po necelom roku si ho adoptoval jeden milý manželský pár. Tento kolobeh sa u nás opakoval 11 rokov. Väčšinou sme mali 4 – 6 detičiek, niekedy aj viac. Tieto deti však u nás nezostali, lebo si ich niekto adoptoval alebo sa vrátili späť do svojich biologických rodín, niektorí sa už aj osamostatnili. Často k nám prišli deti s rôznymi ochoreniami a poruchami a mamka ich prijala a trpezlivo s láskou a pokorou sa o

ne starala.

Niekedy toho bolo naozaj veľa, mamka bola „na roztrhanie“, variť, prať a starať sa o toľko detí nie je jednoduché, no ona to vždy zvládla výborne.

Ako som toto rozhodnutie mojich rodičov prijala ja s biologickými bratmi? Brali sme to ako normálnu záležitosť, dokonca sme sa vždy tešili na nových členov rodiny. Pred 11 rokmi k nám prišlo trojročné dievčatko, ktoré nevedelo poriadne chodiť ani rozprávať. Malo veľké problémy so sebaovládaním a agresivitou. Rodičia ju všetko s láskou a trpezlivosťou naučili. V súčasnosti ju máme v pestúnskej starostlivosti, je to naša sestra. Samozrejme, že sme sa museli aj prispôbovať, bez toho by to nešlo, ale rodičia nám dávali dostatok lásky, preto sme nemali

